

Jamsai

วิธีรับชมตอนออนไลน์หัวใจของพี่ชายคนดี
จะพิเศษใส่ระบบให้เธออ่านให้ได้นะ

Jamsai
ทดลองอ่าน

ให้คุณ
คนดี
เป็น
คนพิเศษ

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

อ่านที่ ใช้น
SUKI ๓๗

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

Jamsai

Jamsai

Jamsai

ให้คุณ
คนนี้
เป็น
คนพิเศษ

สนธิ์ ธิชัย
SUKI MW

www.jamsai.com

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ให้คุณคนนี้เป็นคนพิเศษ

ล้านนาที่ เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2131-6

ภาพประกอบ รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม จันท์ ธิติเลิศ (tabby)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

สวัสดีเจ้า~ มยองนั่งมาแล้วเจ้า ก็คิดถึงเพื่อนๆ ขนาดดต สบายดีก้อเจ้า... อะแหม่ม ตอนนึ่มยองนั่งกำลังฝึกคู่มือเมืองอยู่ละ เพราะพระเอกของเราเป็นคนเหนือจ้า ทุกคนจะเดากันออกมัยนะว่าเขาเป็นใคร งั้นไปให้คิดว่านิยายเรื่องนี้อยู่ในเซต 'ของดีสี่ภาค' จากนักเขียนคนเก่งของเรา 'ล้านนาที่' ตี๊กต้อกๆ คิดออกมัยเอ่ย

บึ่มมม!! หมดเวลาจ้า เผลยเลยแล้วกัน... ก็ 'อบอุ่น' พระเอกของ 'ให้คุณคนนี้เป็นคนพิเศษ' เล่มนี้เป็นเพื่อนร่วมคณะกับพี่ชมพู จากเรื่อง 'พี่ว่าคนนี้น่ารักเป็นพิเศษ' นั่นเอง ฮั่นแน่~ ทุกคนเริ่มคุ่นกันบ้างแล้วใช่ไหมละ เขาเป็นวามยองนั่งไม่ชวนคุยแล้ว ตีกว่า ขอตัวไปส่งใจพิเศษใส่ไข่ก่อนนะ เพราะอยากมีอะไรพิเศษๆ กับเค้าบ้าง ส่วนเพื่อนๆ ถ้าอยากมี 'คนพิเศษ' ดูแลหัวใจก็อย่าช้า พลิกหน้ากระดาษไปอ่านกันได้เลยย!

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีเพื่อนๆ ทุกคน~ กัดเตียงน้องก้อ ยินดีต้อนรับเข้าสู่เขต #ของดีสี่ภาค อีกครั้งเจ้า~
วันนี้เฮาพาป้อเจายน่าฮักตี้ หนุ่มเหนื่อใจดีเจ้าของวลี #ผู้ชายช้ออุ้นโคตรช้ออวย
มาส่งค่า!~

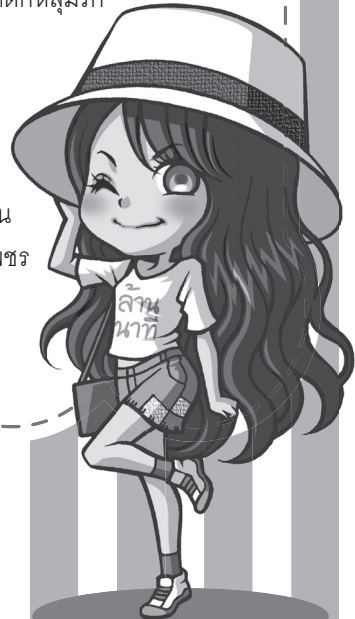
แกมมารอบนี้ไม่ได้มาเล่นๆ ด้วยนะอ้อ เพราะ 'ให้คุณคนนี้เป็นคนพิเศษ' ไม่ได้มาแค่
เด็กเกษตรเท่านั้น แต่ยังหอบเหล่า (นาย) แพทย์ทั้งหลายมาด้วย หวังว่าทุกคนจะให้
ความรักกับแก๊งเด็กเกษตร โดยเฉพาะพี่อุ้น สวัสดิการสายละมุน ที่อบอุ้นสมช้ออริเปล่า
ไม่รู้ แต่รับประกันความช้ออวยที่เกินร้อย และให้ความเอ็นดูกับเหล่าคุณหมอมทุกคน
หมอกบฏตัวร้ายก็ตี หมอป่าลึกลับก็โอ ที่สำคัญที่สุดคือหมอเถื่อนสุดสวอย่างหมอเจี๊ยบ
ที่แช่บจนต้องร้องขอชีวิต มาดูกันดีกว่าว่าทฤษฎีจีบหมอมของพี่อุ้นจะใช้ได้ผลรีเปล่า
รอลุ้นและรอรักพวกเขาไปด้วยกันนะคะ!

คำเตือน : ระวังผู้ชายห้องตรงข้ามให้ตี เผลออีกที่เดียวก็ตกหลุมรัก
ไม่รู้ตัว เห็นนี่มๆ แบบนี้...เขาร้ายนะคะหัวหน้า ♡

FB : ล้านนาที่

Twitter : หมี่ (@_mituna)

ป.ล. เม้าท์มอยนิยายเรื่องนี้ติดแท็ก #ให้คุณคนนี้เป็นคนพิเศษ ให้ด้วยนะคะ แล้วเจอกันเล่มหน้าค่าที่รักทุกคน
แกมอีก ป.ล. ใครสงสัยว่าทำไมเล่มนี้ไม่ใช่คิวของพี่เพชร
เปิดหน้าตัวประกอบก็มีหัวใจนะเจ้า

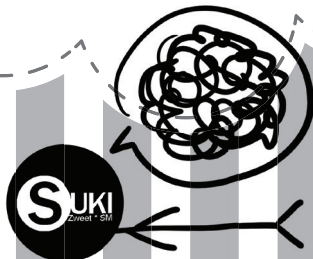
คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI นะคะ
เพิ่งเคยวาดภาคต่อครั้งแรกเลยคะ
นั่งเครียดอยู่นานเหมือนกันว่าเอาอย่างไรกับปกติ
พอดีอ่านเรื่องแล้วมีเห็นชอตตรามา
เลยอยากให้ทั้งคู่อยู่ท่ามกลางดอกทานตะวันกับบรรยากาศหน้าร้อนที่สดใส
ส่วนตัวรู้สึกมันเป็นฟีลที่ช่วยให้มีกำลังใจแล้วอยากมีชีวิตอยู่ต่อคะ
คิดไปคิดมาก็ออกมาเป็นธีมนี้อย่างที่เห็นคะ

ส่วนตรงนี้เป็นเรื่องส่วนตัวเล็กน้อย
พอดีช่วงนี้มีอะไรใหม่ๆ ในชีวิตเล็กน้อย
เลยมีความรู้สึกว่าจะทำอะไรเพิ่มขึ้นเยอะมาก
แต่ก็ยังแบ่งเวลาไม่ถูกเลยคะ ตั้งใจว่าจะแบ่งเวลาให้ได้ดีกว่านี้
จะได้ทำอะไรหลากหลายได้อย่างที่ตั้งใจไว้
แต่กลายเป็น loser ที่แผนล้มทุกวันเลยคะ กลุ่มใจแรงๆ ๘ ω°

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

1

ความรักไม่ใช่ปัจจัยหลักของชีวิต ถึงไม่มีมันก็ได้ทำให้ใครตายค่ะ!!

โดยเฉพาะถ้าหากคนรักของคุณไม่ได้ดีพอจะส่งเสริมให้ชีวิตคุณดีขึ้น ก็คงอยู่โสดบนคันสววยๆ และเก็บเงินเอาไว้ซื้อความสุขให้ตัวเองดีกว่า!!

"ร่างกายนักศึกษาปกติดีค่ะ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แคंपักผ่อนให้เพียงพอ และพยายามอย่าเครียด"

พูดจบประโยคนั้นฉันก็จัดการยื่นชาร์ตคนไข้ส่งคืนให้กับผู้ช่วยพยาบาล แต่ทว่านักศึกษาหนุ่มชั้นปีที่ 4 จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ไม่ยอมขยับตัวไปไหน ท่าทางของเด็กคนนี้ดูลูกลึกลับเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง ซึ่งฉันที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ลางสายตามองเขาด้วยหางตาตอนที่พูด

"นักศึกษากลับไปพักผ่อนได้แล้วค่ะ"

ถ้าคนที่มีสติปัญญามากพอ เขาก็คงจะรู้ว่าฉันกำลังไล่ให้ออกไปพ้นๆ จากห้องตรวจของฉันได้แล้ว แต่เขาไม่ยอมขยับ แถมยังเอื้อมมือมาวางทับบนมือฉันอีกต่างหาก! กล้าดียังไงถึงได้มาถึงเนื้อถึงตัวคนแปลกหน้าแบบนี้ นะฮะ!!

"หมอมีแฟนรึยังครับ"

อีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้งที่ความสวยสังหารของฉันทำให้มีปัญหา จุกจิกน่ารำคาญ ฉันกลอกตามองบนแล้วเปลี่ยนหน้าบึ้งเป็นยิ้มหวาน เคลือบยาพิษ มองมือตัวเองที่กำลังถูกเตะอึ้งแล้วเอ่ยด้วยเสียงหวานเจี๊ยบ อย่างหลอกล่อ

"หมอมว่า..." เว้นช่วงจังหวะในขณะที่ค่อยๆ ยกมือขึ้นมาจากใต้โต๊ะ ตอนที่สายตาของเราสบกัน ฉันก็ตัวตื้อมือขึ้นมาร่วมกับ...

ตึง!!

"โอ๊ย!!!!"

บ๊วกปลายปากกาลงตรงกลางมืออีกข้างของไอ้นักศึกษาที่นกกาม!!!

เล่นกับใครไม่เล่น มาเล่นกับแพทย์หญิงเจี๊ยบ!!! คิดว่าฉันสวยแล้ว จะจ่ายเหรอ ไอ้กริวกเอ๊ย!!!

"หมอกเจี๊ยบ!!!" เสียงตวาดดังกร้าวทำให้ฉันสะดุ้งเล็กน้อย ซึ่งผู้หญิง ปกติทั่วไปคงจะออกสั่นขวัญหายไปแล้วเพราะต้องมายืนเผชิญหน้าอยู่กับ อาจารย์หมอม* 'นายแพทย์อินทัช ศิริเตชินทร์' รองหัวหน้าแผนกอายุรกรรม** ที่ได้รับฉายาว่า 'หมอกบฏ'

ทำไมเขาถึงได้ฉายาว่าหมอกบฏนั้นเหรอ ก็คงเพราะการแต่งตัวรวมไป ถึงทัศนคติในการเป็นหมอที่แตกต่างจากคนอื่นละมั้ง อย่างน้อยๆ เขาก็ยังหนุ่ม ยังหล่อ แถมยังดูวัยรุ่นมากๆ ทั้งๆ ที่อายุ 30 กว่าเข้าไปแล้ว แต่ช่างมันเถอะ นั้นไม่ใช่สาระสำคัญอะไร สาระจริงๆ อยู่ตรงที่หมออินนั้นเป็นคนที่มีอำนาจ ในการตัดสินใจโทษเป็นโทษตายของฉันได้ เขาเป็นคนควบคุมดูแลอินเทิร์น*** รวมไปถึงเรซีเดนต์**** ปี 1-3 ในแผนกนี้ และเป็นคนที่รับฉันเข้ามาเป็น หมออินเทิร์นในโรงพยาบาลศิริเตชินทร์ (โรงพยาบาลของครอบครัวหมออินทัช ที่มีพี่ชายคนโตของเขาบริหารและมีหมอระดับพระกาฬในตระกูลทำงานอยู่)

* Staff อาจารย์หมอม (แพทย์เฉพาะทาง)

** Internal medicine อายุรกรรม (รักษาโรคทั่วไป เน้นการรักษาไปที่การให้ยา ไม่ค่อยมีการผ่าตัดใหญ่)

*** Intern อินเทิร์น (แพทย์จบใหม่ใช้ทุนปีแรก มีใบประกอบวิชาชีพแล้ว)

**** Resident คือ แพทย์ประจำบ้าน เรียนจบแพทยศาสตร 6 ปี แล้วมาเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น อายุรศาสตร์ ศัลยศาสตร์ กุมารเวช สูติ-นรีเวช มี 3 ชั้นปีด้วยกัน

"เดี๋ยวนี้อะไรที่คุณทำร้ายคนไข้กี่ครั้งแล้ว?"

เสียงถามย៉ำนั้นเหมือนจะให้ฉันตอบคำถามกับตัวเองมากกว่า ซึ่ง...ฉันคิดตรงไหนกันล่ะ ฉันก็แค่ปกป้องตัวเองจากพวกคนไข้ที่นั่นๆ ที่ชอบแต่จะอั่งหมอสวยๆ อย่างฉัน และอีกอย่างนะฉันปึกปากกาไปแค่ถากๆ เท่านั้นเองทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้

"คุณเข้ามาเป็นอินเทิร์นได้แค่นี้ก็เดี๋ยวน แต่คุณทำให้ผมต้องออกหน้ารับแทนคุณจนผมจะเป็นบ้าอยู่แล้ว!"

ถ้าหากว่าตำแหน่งอาจารย์หมอใหญ่ที่สุดในแผนก ตำแหน่งผู้บริหารโรงพยาบาลที่ถูกควบคุมโดยพี่ชายของหมออินทชัยมโหฬาร และแน่นอนว่าคนที่ต้องออกหน้ารับแทนหมอในความคิดคุณก็ต้องเป็นเขา...ตัวเองทำตัวเป็นหมอกบฏไม่สนหน้าอินทรีหน้าพรหมให้โดนเพ่งเล็งไม่พอ ยังมีฉันที่เป็นตัวแถมมาสร้างความเดือดร้อนให้เขาอีก เหมือนฝาแฝดที่ถูกส่งตรงมาจากนรกเลยมัยล่ะ --

"ผมไม่น่า...ไม่น่ารับคุณเข้ามาเลย!" หมออินทชัยว่าเสียงแข็งแล้วยกมือขึ้นมาลูบหน้า

ส่วนฉันก็ได้แต่ก้มมองปลายนิ้วเท้าของตัวเองที่กำลังกระดิกไปมาความจริงแล้วฉันไม่ควรจะได้เข้ามาเป็นอินเทิร์นในโรงพยาบาลใหญ่โตใจกลางกรุงเทพฯ ทั้งๆ ที่เพิ่งกลับมาจากเมืองนอก แต่เพราะว่าฉันได้รับทุนจากมหาวิทยาลัยที่โรงพยาบาลศิริเดชินทร์มีหุ้นอยู่ในนั้น บวกกับเส้นสายอีกเล็กน้อยตอนสมัยที่ยังคบอยู่กับเอื้อ ญาติผู้หนึ่งของเจ้าของโรงพยาบาล พวกเขาจึงเลยตอบรับฉันเข้าเป็นอินเทิร์นง่ายๆ พร้อมทั้งช่วยดูแลเรื่องต่อเฉพาะทางของฉันอีกด้วย เรียกว่ายังไงดีล่ะ...ฉันก็เหมือนน้องสาว (ตัวแสบ) อีกคนของพวกเขาล่ะมั้ง

"เลิกเป็นหมอแล้วเปลี่ยนอาชีพไปเป็นนักเลงดีมะ"

"เจ็บบก็แค่ปกป้องตัวเอง" ฉันตอบด้วยเสียงตายด้านแล้วเงยหน้าขึ้นสบตา กับคนตัวสูงตรงๆ เป็นครั้งแรก

สีหน้าและแววตาของหมออินทชัยบ่งบอกว่าอยากจับฉันมาเขย่าสักล้านครั้ง โอเค ถ้าไม่ให้เสียงครวหลังก็ติดป้ายกำกับไว้สิ ฉันจะได้ก้มหน้า

ก้มตาแกลังทำเป็นรับฟังอย่างเดียว

"ผมขอแนะนำอะไรคุณอย่างหนึ่งนะเจี๊ยบ..." นิ้วชี้เรียวยาวยกขึ้นมาตรงหน้า ใบหน้าหล่อก้มลงมาเล็กน้อยเหมือนจะกระซิบให้ได้ยินกันสองคน ฉันรู้สึกหนาวสั่นหลังแปลกๆ ตอนที่ระยะห่างระหว่างเราลดลงมาใกล้ขนาดนี้

"อย่าเล่นงานคนไข้ต่อหน้าอีก! ให้ไปเล่นลับหลัง เข้าใจรีเปล่า!!!"

ฉันเกือบจะลอบยิ้มไปแล้วแต่ก็ต้องแกลังตีหน้านิ่ง บอกแล้วไงว่าฉายาหมอกบฏของหมออินทัชนะเขาไม่ได้ได้มาเล่นๆ แต่ลักษณะนิสัยเฉพาะตัวของเขานั้นแหละที่ผ่าเหล่าผ่ากอความเป็นหมอ ซึ่งฉันรู้สึกว่ามันเจ๋งดีและยึดเอามาเป็นแบบอย่างในการใช้ชีวิต

สมัยก่อนที่ฉันยังเรียนอยู่ที่นี่ พวกเราสองคนเป็นเพื่อนรุ่นพี่รุ่นน้องกอดคอกันเฮินเฮินนั่น ถ้าพี่อิน เอ๊ย หมออินทัชเมมา ฉันจะรับหน้าที่เป็นคนแบกศพ แต่ถ้าวันไหนฉันตัดสินใจที่จะทำตัวละเทะ วันนั้นแหละที่หมออินจะต้องหลั่งน้ำตาให้ความซอกซำ เพราะไม่สามารถควบคุมความประพฤติอะไรของฉันได้ (เราก็เป็นกันแบบนี้แหละ ขนาดไปเรียนต่างประเทศ พี่อินยังบินไปปาร์ตี้กับฉันที่นั่นเลย)

ซึ่งตอนนี้ถึงแม้จะมีตำแหน่งและความเหมาะสมทางอาชีพก็ตามคอบอยู่แต่มองตาก็รู้ใจแล้วละว่าการตำหนิครั้งนี้ไม่ได้มีสาระสำคัญอะไรนอกจากการรักษาภาพลักษณ์ในตำแหน่งรองหัวหน้าแผนก (ที่ไม่ค่อยจะมี) ซึ่งฉันก็แค่ต้องแอบก้มหน้าก้มตารับฟังไปอย่างงั้นเอง ;p

"ถึงยังไงคุณก็ต้องได้รับการลงโทษ" คนตัวสูงยึดหลังตรงและแสรังกระแอมกระไอตีหน้าโหด

ฉันลอยหน้าลอยตาवादเท้าไปมาเป็นรูปคลื่นทะเลบนพื้น แล้วลองคิดถึงบทลงโทษที่คนอย่างเขาจะมอบให้ อดีที่ดีก็อาจจะแค่ทำงานหนักขึ้นหรือไม่ก็ไปก้มหัวขอโทษครอบครัวของเด็กคนนั้น

แกลังแสรังทำๆ ไปให้มันจบเรื่องก็โอเคนะ

"ทางผู้บริหารสั่งมาแล้วว่าคุณเพิ่มเวร"

"ก็ไม่ได้เลวร้ายเท่าไรนะ"

ฉันบ่นจ้มจ่าเพราะบทลงโทษก็ไม่ได้แย่นัก อย่างน้อยก็ไม่ต้องไปยื่น

ปีบน้ำตาทำให้ตอหน้าผู้ปกครองของเด็ก

"อ้อ ลืมบอกไป...เข้าเวรที่ศูนย์อนามัยของมหา'ลัยนะนะ ไม่ใช่ที่โรงพยาบาล"

อะ? อะไรนะ ฉันเบิกตากว้างแทบจะอ้าปากหวิวเมื่อบทลงโทษที่คาดการณืไว้มันผิด ให้ฉันไปอยู่เวรที่ศูนย์อนามัยของมหาวิทยาลัยเนี่ยนะ

เป็นบ้าไปแล้วหรือ!! ให้ฉันไปอยู่เวรที่แผนกฉุกเฉินยิ่งดีกว่าไปอยู่ท่ามกลางเด็กนักศึกษาพวกนั้น! อยู่กับผียิ่งดีกว่าคนนะเคยได้ยินมะ!!

"เมื่อคุณจะได้ฉลาดมากขึ้นเวลาที่คิดจะเล่นงานใคร"

น้ำเสียงเย็นๆ แต่รอยยิ้มที่คลี่ออกมาดูเยาะๆ ของหมออินททำให้ฉันขมวดคิ้วขมิงด้วยความหงุดหงิด จ้องมองคนแก่กว่าที่เดินผิวปากหน้าเร่ร้นจากไปด้วยความคั่งแค้น!

ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้พี่อิน อย่าให้ถึงคราวฉันได้เอาคืนบ้างนะเว้ย แม้จะเอาให้หลังน้ำตาเป็นสายเลือดเลย คอยดู!!

ถ้าถามว่าบนโลกนี้อะไรที่ฉันเกลียดและหมั่นเบื้อที่สุด ตอบง่ายๆ เลยนะ ฉันเกลียดชีวิตช่วงมหาวิทยาลัยของตัวเองที่เมืองไทยมากที่สุดแล้วละ

ถึงมันจะเป็นช่วงสั้นๆ แคปีเดียวก่อนฉันจะไปเรียนต่อเมืองนอก แต่มันก็เป็นเหมือนกับฝันร้าย ไม่มีอะไรดี และทุกความทรงจำมันยังคงตามหลอกหลอนไม่รู้จบ

เอาจริงๆ ตอนนั้นที่ฉันตัดสินใจไปเรียนต่อเมืองนอก ฉันว่าตัวเองบ้ำระห่ำมากเลยนะ ฉันมีแต่ตัว ไม่มีครอบครัวเหมือนคนอื่นๆ เพราะพวกเขาได้ตายจากฉันไปตั้งแต่อุบัติเหตุทางรถยนต์ในครั้งนั้น ฉันอาศัยอยู่กับย่าจนกระทั่งอายุ 17 และย่าของฉันก็มาตายจากไปอีกคนด้วยโรคเรื้อรัง

ดังนั้นในเมื่อฉันไม่เหลือใครอยู่ที่นั่นอีกแล้ว ฉันจึงตัดสินใจไปลุยเดี่ยวที่นั่นเพราะต้องการหลบหน้าแฟนเก่าที่จับกันไม่ค่อยดี บวกกับฉันได้ทุนจากมหาวิทยาลัย แต่ค่าใช้จ่ายกินอยู่อื่นๆ ฉันต้องทำงานหาเงินไปด้วยชีวิตตอนอยู่ที่นั่นไม่ได้สุขสบาย ฉันลำบากมาก แต่มันก็คุ้มค่าเมื่อเรียนจบมาแล้วฉันได้เป็นหมออย่างเต็มภาคภูมิ ต่อให้ไม่มีใครภูมิใจยินดีไปกับฉัน

มันก็ไม่ได้ทำให้เดือดร้อน

แต่ความเดือดร้อนของฉันมันกำลังจะเริ่มต่อจากนี้เนี่ยแหละ...

"แหม ไม่ได้คิดเลยนะว่าหมอลีเจียบจะมาอาสาเป็นหมอเวรที่ศูนย์อนามัยกับเขาเหมือนกัน"

เสียงพูดกระแฉะกระแฉะจากเพื่อนร่วมงานที่อายุพอๆ กันดังขึ้น แต่คนพวกนั้นยังเป็นเอ็กซ์เทิร์น* กันอยู่ (ที่ต่างประเทศแบ่งเทอมเรียนไม่เหมือนที่ไทย ทำให้ฉันเรียนจบเร็วกว่าวัยพวกนี้ประมาณเทอมหนึ่ง) ฉันฟังจนชินแล้วละ มันเป็นแบบนี้เสมอเพราะฉันเป็นอินเทิร์นลูกรักที่สนิทสนมกับรองหัวหน้าแผนกอายุรกรรม ได้เข้ามาใช้ทุนในแผนก ซึ่งไม่ได้ลำบากหนักหนอะไรเมื่อเทียบกับแพทย์คนอื่นๆ ที่ต้องเริ่มทำงานจากแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลก่อน

ใครๆ ก็เอาไปพูดกันว่าเพราะฉันมีเส้นสายฐานรู้จักกับครอบครัวของอดีตแฟน เลยสามารถเลือกเข้าเวรได้ตามอำเภอใจ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วฉันนะโดนเคี้ยวเข็ญหนักยิ่งกว่าทุกคน ตารางเข้าเวรก็มีทุกวันตามความเหมาะสมที่เหนือกว่าคนอื่นฯ ก็มีแค่หมอลีนัทซ์ที่คอยตามประกบสอนเรื่องต่างๆ ให้ได้รู้

แต่คนอื่นฯ ก็ยังเหมารวมว่าฉันเป็นเด็กเส้นอยู่ดี ซึ่งฉันคิดว่ามันเป็นความไม่พอใจส่วนตัวมากกว่า (การที่ฉันจบกับแฟนไม่ค่อยดี ไม่ได้แปลว่าฉันต้องตัดสัมพันธ์กับครอบครัวเขา อีกร้อยอย่างหมอลีนัทซ์ก็เป็นรุ่นพี่ตั้งแต่สมัยเรียน เขาเอ็นดูฉันประหนึ่งน้องสาวในไส้ แล้วทำไมฉันจะต้องทำตัวขวางโลกด้วยการเลิกคบกับพวกเขาด้วย)

ซึ่งแล้วยังไงนะเหออ... พวกเขาก็เอาเรื่องนี้มาตามแหวะตามกัดฉัน เพราะพวกเขาไม่มีดีพอที่จะหยิบยกเรื่องอื่นมากัดฉันได้ยังไงละ

"แถวนี่เขาปล่อยหมาเร่ร่อนกันเหออคะ เสียงดังหนวกหูจัง"

อ้อ และถ้าคิดว่าหมากัดแล้วฉันจะไม่กัดตอบนี่คิดผิดเลยนะ เพราะฉันเป็นประเภทที่ใครกัดมาฉันจะกัดกลับให้ได้เจ็บกว่าเป็นร้อยเท่าพันเท่า!!

สายตาของเพื่อนร่วมงานมองฉันอย่างไม่เก็บอาการ สีหน้าของพวกเธอดูก็รู้ว่าอยากจะจับฉันกินหัวมากแค่ไหน

* Extern (เอ็กซ์เทิร์น) นักศึกษาแพทย์ปี 6

แต่ถ้าใครแคว่ละ รอสวยให้เท่าฉันและมีปัญญาพอจะคว่ำทายาท
โรงพยาบาลหุมาเป็นแฟนให้ได้ก่อน ค่อยมาหาเรื่องกันใหม่ละ!

"หมอเจี๊ยบไม่น่าสร้างศัตรูตั้งแต่วันแรกเลยนะ"

พี่ดาว หรือหัวหน้าพยาบาลผู้ช่วยที่ฉันรู้จักมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ที่นั่นบอก
สยตายและสีหน้าค่อนข้างเป็นกังวลเพราะเธอรู้ว่าฉันไม่ใช่คนคิดร้ายกับใคร
แม้ว่าปากฉันจะแหลมยิ่งกว่าเข็มเย็บผ้าก็ตาม

"แค่นี้คนเขาก็เขม่นเจี๊ยบอยู่แล้ว ถึงจะเพิ่มอีกสักสองสามคนก็คง
ไม่ทำให้เจี๊ยบอยู่ยกขึ้นหรือก่ะพี่ดาว อะ...โอ๊ย!"

ฉันร้องออกมาดังลั่นเพราะถูกบิดที่เอวจนเนื้อเยียว! ขนาดว่าฉันเรียน
จบแล้วและอยู่ในฐานะแพทย์หญิง พี่ดาวก็ไม่ได้ละเว้นฉันเลยแม้แต่บ่อย!!

ตอนสมัยเรียนไม่น่ามาอาสาช่วยงานที่ศูนย์อนามัยของมหา'ลัย
บ่อยๆ เลย ดูลิ สนิทกันเกินไป เลยถูกทำซะเหมือนกับเป็นเด็กๆ เลย! =^=

"สอนไม่รู้จำจ้กจำ แบบนี้ถึงได้ไม่มีใครคบ!"

"ก็มีพี่ดาวไงที่คบ"

ฉันเถียงคำนแล้วใช้มือลูบเอวตัวเองบ่อยๆ แต่พอถูกสยตายดูๆ ตวัดมอง
ฉันก็ถึงกับต้องหดหัวลงไปนคอเสื้อ

โอเคๆ ฉันผิดเองที่มีนิสัยแข็งกระด้างไม่น่ารัก คราวหลังจะระวัง
ให้มากกว่านี้ก็แล้วกัน

"แล้วนี่เอน้องคุณมาด้วยทำไมเนี่ย"

งานที่ศูนย์อนามัยมันว่างมากใช้มั้ยถึงได้มาสอดรู้เรื่องกรงเม่นของฉัน
เนี่ย โอ๊ะ ดูเหมือนฉันจะแสดงผลงทำทางก้าวร้าวอีกแล้วสินะ =_=_;

"วันนี้วันตรวจสุขภาพของน้องคุณเลยเอามาด้วยนะ...คะ"

เกือบไปแล้วมั้ยละ ฉันเกือบจะล้มลงทำยด้วยคำว่าจะไปแล้ว -O-;

"ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ตัวไม่โตขึ้นสักนิดเลยนะ"

พี่ดาวว่าด้วยเสียงเอ็นดูแล้วย่อตัวลงมาจนสยตายอยู่ระดับกรง น้องคุณ
หรือเม่นแคว่ที่ฉันเลี้ยงตั้งแต่สมัยยังคบกันอยู่กับแฟนเก่าเดินตุ๊กตุ๊กออกมา
ราวกับจะทักทายคนรู้จัก ลองถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่คุ้นนะ น้องคุณมีหวังได้
พองหนามใส่แน่ๆ

อันที่จริงมันก็ไม่ควรเอาสัตว์เลี้ยงเข้ามาในสถานพยาบาลแบบนี้หรอก แต่วันนี้มันเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ จะให้ฉันย้อนไปย้อนมาเพื่อกลับมาขอรับรับรองคุณแล้วพาไปหาหมอก็คงจะหมดแรงตายตั้งแต่ยังแบกกรงแล้วมั้ง ขอแหกกฎนิดนึงแล้วกัน

"จะว่าไปก็คิดถึงสมัยก่อนนะ...ตอนที่เรากับเอื้อมาช่วยงานที่นี่ ตอนนั้นก็พาน้องคุณไปไหนมาไหนด้วยตลอดเลยนี่"

ไม่พูดก็ไม่มีใครหาว่าเป็นใบ้หรือกบะ -- ทำไมจะต้องเอ่ยถึงแฟนเก่าขึ้นมาด้วยล่ะ ฉันยิ่งเสียๆ ทั่วๆ ทั่วๆ จะเจอเขาอยู่ที่นี้ แต่ก็ไม่น่าหรอก เพราะเท่าที่ฉันไปสืบหาประวัติแพทย์ในโรงพยาบาลศิริเดชินทร์มา รายชื่อของเอื้อไม่ได้อยู่ในนั้นด้วย

ฉันยังไม่ได้ออกบอกทุกคนใช่ปะว่าแฟนเก่าฉันก็เรียนหมอเหมือนกัน เป็นรุ่นพี่สองปีและครอบครัวทั้งตระกูลของเขาก็เป็นหมอทั้งหมด

ฉันเอนหลังเหยียดกายกับเก้าอี้แล้วยกปากกาขึ้นมาส่งกับไฟเล่น ทำเป็นไม่สนใจหัวข้อสนทนาของพี่ดาว แม้ว่าประโยคถัดมาที่เธอพูดจะเข้าหูฉันเต็มๆ เลยก็ตาม...

"เอื้อนะเอิร์ตมากเลยนะตอนที่เลิกกับเจ๊บไป"

"อื้อย ปานนี้มันมีเมียมีลูกไปแล้วมั้ง เลิกพูดถึงเฮอะ!"

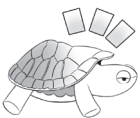
"เสียงสูงขนาดนี้เนีย มีนัยสำคัญอะไรเปล่าอะ"

"ไม่มี!"

เออนั้นสิ ทำไมฉันจะต้องเสียงสูงไต่ระดับเป็นนกหรือโอเปร่าด้วย ก็แค่พูดเรื่องเก่าๆ คนเก่าๆ ทำไมฉันจะต้องเปลี่ยนโทนเสียง =_=?

"ไม่ได้ติดต่อกันเลยใช่ปะเนีย"

คนบ้าที่ไหนจะไปติดต่อกับอดีตแฟนที่จบกันได้ไม่ค่อยดีกันละ แถม พวกเรายิ่งเลิกกันแบบแปลกๆ อีกด้วย...อารมณ์แบบเอื้อแค่ถามฉันว่าตกลงจะเลิกกันใช่ไหม ฉันก็ไม่ได้ให้คำตอบใดๆ กับเขา แต่ดันเก็บเสื้อผ้าบินหนีไปต่างประเทศเลย เบอร์โทรศัพท์ก็เปลี่ยน ที่อยู่ที่ไม่มีให้ ถ้าบังเอิญเดินสวนกันที่ข้างถนน ไม่แน่มันอาจจะหยิบร่วมในกระเป๋ากลับมาดีสักกลางหน้าเขาก็ได้นะใครจะไปรู้

"แสดงว่าไม่รู้ล่ะสิว่าเอื่อน่ะ..."

เสียงของพี่ดาวเงียบลงเมื่อมีนักศึกษาผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาด้านใน
ฉันเงยหน้าขึ้นมองคนเข้ามาใหม่ ที่คอของเธอมีป้ายชื่อที่เขียนเอาไว้ว่า
'P'พลอย (สวย) ปี 3 เทคโนโลยีฯ'

พ่อแม่เดี๋ยวนี้ก็เข้าใจสรรหาชื่อมาตั้งให้ลูกดีนะ ไม่ได้คำนึงถึงเป้าหมายลูก
ว่าถ้าโตมาไม่สวยจะทำยังไง เอะๆ --;

"พี่ดาวคะ พวกพลอยพาน้องๆ มากันครบแล้วคะ"

พี่ดาวพยักหน้ารับเด็กคนนั้นแล้วหันสายตามาหาฉันที่กำลังเลิกคิ้วขึ้น
อย่างตั้งคำถาม

อ้อ...เกือบลืมไปเลยแะสะว่าวันนี้ที่โรงพยาบาลส่งคนมาประจำที่
ศูนย์อนามัยก็เพื่อที่จะตรวจสุขภาพนักศึกษา ช่วงนี้มีไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่
กำลังระบาด อธิการบดีผู้ห่วงใยเด็กในความดูแลเลยให้ทางโรงพยาบาล
มาตรวจถึงที่พร้อมกับฉีดวัคซีนให้

เฮ้อ ดูท่าว่าบทลงโทษที่ฉันได้รับมันจะโหดหินกว่าที่คิดเยอะเลยแะสะ
ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้คุณหมอนิน! งานนี้ยังงั้นก็ต้องเอาคืนให้ได้เลยแหละ

"พี่ดาวจะออกไปดูเด็กก่อน หมอเจียบก็ใส่เสื้อคลุมให้เรียบร้อยแล้วตาม
ออกมาล่ะ"

สั่งอย่างกับเป็นแม่! ฉันรู้หรือหน่าวว่าหน้าที่ของหมอนินอะไรบ้างนะ

ฉันแอบแลบลิ้นไล่หลังพี่ดาวแล้วหันไปหยิบเสื้อคลุมสีขาวขึ้นมา
สวมทับชุดสีสันดูขนาดของตัวเอง จากนั้นก็หันไปหากรรน้ำของคุณเพื่อจัดแจง
เก็บไว้ให้เป็นที่

"เดี่ยวแม่ไปทำงานก่อนนะน้องคะ..."

มือเรียวของฉันกำลังจะเอื้อมไปจับกรรน้ำของคุณให้วางไว้ที่โต๊ะ
แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะเอื้อมไปถึง จู่ๆ สติของฉันก็วูบไหว ร่างของฉันเสียหลัก
การทรงตัว ฉันไขว่คว้าหาหลักยึดอะไรสักอย่างใกล้มือ แต่ทว่าฉันกลับกวาด
ทุกอย่างลงจากโต๊ะ และทันใดนั้นภาพทุกอย่างที่เคยเห็นก็พลันมืดมิดในทันที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621316.html>